

Határvédelem Ynev kontinensén

FÖLDRAJZ

Következzenek a nagytiszteletű Srainharon Areadnel atya bevezetője, amiképpen az elhangzott a Pyarroni Egyetem hadművészeti katedrájának határvédelemmel foglalkozó előadás-sorozata nyitónapján, az Égi Fény 3725. évében, Adron negyedik, feloldozás havának 5. napján.

Legyetek üdvözölve, tudásra szomjazó hallgatók! Nem akarok mellébeszélni, rögtön bele is vágnék mondandómba.

Az államhatárok fogalma egyidős magával az élettel, ezt jól tudjuk. Már az ismereteink szerint legkorábban kontinensünk földjére tapodó fajok idejéből is maradtak fenn oly távoli legendák, ősfajok ajkán élt történetek, melyek egyértelműen bizonyítják, hogy minden faj a kezdetektől fogva kijelölte magának életterét, s annak határain belül fejlődtek, virágoztak. E területekre, szállásvidékekre rendszerint igen-igen vigyáztak, más fajokat, törzseket csak a legritkább esetben engedtek oda belépni, mindig nyomós indokkal. Valahányszor háborúskodás tört ki közöttük, annak okai közt fellelhetjük az életter igényét, a határok megsértését valamelyik oldal által. Mert hiába óriási terület a mi kontinensünk, a fejlődő fajok folyamatos térigénye egyre kijebb és kijebb tolta ezeket a határokat, egészen addig, míg érdekütközésbe nem kerültek más fajokkal, népekkel, törzsekkel. Elég itt az ősi elf-aquir háborúkra, az orkok szövetségeinek térhódításaira gondolni,

vagy Cranta s később a Kyr birodalom hatalomra emelkedését szemügyre venni. A háborúk legjelentősebb része tehát a határok kitolásáért vagy beszűkítéséért folyt, ezt leszögezhetjük.

De mi is maga a határ? Mi a célja? Nos, a határ olyan, önkényesen kijelölt, vagy közös megegyezéssel kialakított területsáv, mely két hatalom (légyen az bár faji közösség, törzs, város, városállam, ország vagy birodalom) területét egymástól jól láthatóan, ellenőrizhetően elválasztja. Nem kívánok most szót ejteni arról, hogy ezt mennyire tartják, vagy nem tartják tiszteletben egyesek, legyen elég a rövid, tömör megfogalmazás a politikai és filozófiai ömlengés helyett. Célja pedig a tulajdonlás meghatározása, az „eddig és ne tovább, ez itt már az én földem” elv mentén.

Mi a határőrizet? Egyszerűen megfogalmazva nem más, mint egy hatalom abbéli törekvése, hogy területének méretét, egységét akár erővel is, a külső, ellenkező érdekű hatalmak törekvéseinek ellenszegülve megőrizze. Nem bonyolult, ám igen fontos kijelentés ez.

Mert hiába indul meg egy több százézes sereg, erős mágikus fedezet mellett, s töri át magát bármely ország határain, amint elhalad, s nem szilárdítja meg jelenlétét az adott vidéken, nem kezdi őrizni újszülött határait, a viszonyok igen hamar

visszaállnak az addig megszokott sodrásba: az őslakók igen hamar újra birtokba veszik a letarolt területet, s igyekeznek visszaállítani mindent a támadás előtti állapotba. Erre kiváló példa maga a Dúlás. A kráni hordák rövid idő alatt áttörték ugyan védelmünket, s torokszorító veszteségek érték hazánkat, ám nem hódították meg földjeinket, hanem dolguk végeztével visszakotródtak szülőföldjükre. És íme, itt állunk most, újjáépített országunk földjén, emelt fővel újrászervezve védelmünket, hogy a sors ne ismétlje meg magát újra. A keleti határvidék várai újjáépültek, a Három Pajzs erősebb, mint valaha, s számosabb fegyverbíró hős férfi és nő teljesít szolgálatot külső védműveinknél, mint a Dúlás előtt.

Magát a határőrizetet több szinten tárgyalhatjuk. Elsőként is a módozatok. Ezekből hármat ismerünk: passzív, agresszív és a védekező módozat.

Az **agresszív** védelem az ork szállásterületek, a Kráni külső tartományok, Toron és Gorvik, és egynémely barbár törzsek, valamint esetenként az elfek sajátossága. Gyakorlatilag annyit jelent, hogy minden a határvidékre tévedő idegen ellenség, aki az esetek legjelentősebb részében az életével lakol a behatolásért, kérdés nélkül. Veszedelmes állapot, ám igen sokatmondó, s el kell ismerni, a legtöbb esetben beválik.

A **passzív** módozat azt jelenti, hogy az adott hatalom nem fordít számottevő erőt határai megőrzésére. Ezt teheti azért, mert bizonyos külső körülmények segítik, mint az Ibarai emírségeket a sivatag még a Manifesztáció előtt, vagy mint a varázslóállamokat a falak és a lakosság, nem beszélve az ott honos mágusokról, papokról. Kívülállókkal alapvetően semleges helyek ezek, valamelyes megfigyelés zajlik a határvidékeiken, de különösebben nem háborgatják az áthaladókat.

A harmadik módozat a **védekező**. Ezt a módot ismeritek leginkább, hisz ez az általánosan használt módszer a védelmet, fenntarthatóságot, stabilitást jelképezi, mondhatni, ez a normális.

A másik szint ismét csak többrétű, nevezzük ezeket léptéknek, hisz alapvetően méreti besoroláson alapszik. Három léptékről beszélhetünk főképpen: uradalmi, tartományi és birodalmi. Következzen ezek jellemzése, kisebbtől a nagyobbakig:

Uradalmi határok: azok a külső területek, amelyek valamely nemes birtokát vagy szabad város közvetlen környezetét ölelik körbe. Ritkán bírnak pár mérföldnél nagyobb hosszal. Általában ezek a határok gyéren őrzöttek, inkább csak „szemmel tartottak”. Nem valószínű, hogy egy nemes az alkalmazásában álló haderő nagy részével a birtoka külső ívét őriztetné, amikor néhány örposzt és örtorony s néhány lovas járőr pontosan elegendő a főbb utak megfigyelésére és vész esetén jelzés leadására, különösképpen akkor, ha a nevezett uradalom nem az ország külső periferiája. (Ezekről majd a birodalmi léptéknél emelünk szót.) Így hamar felkészülhet az uradalmak belső területe egy esetleges támadásra, s erői is könnyebben összpontosíthatóak. A legtöbb uradalom bír valamely vámjoggal is. Erre általában a hidaknál, városkapuknál, kompoknál épül ellenőrzési és begyűjtési rendszer. No nem kell sokra gondolni, de egy bódé vagy őrház pár fegyverrel és egy-két írástudó adószedővel bőven elég arra, hogy beszedjék az „útipénzt” az arra járóktól és egyúttal az uradalmon átkelők mozgását, szándékaikat is felmérhessék. Ezen területi határok kialakításánál elmondhatjuk, csakúgy, mint a többi léptéknél, hogy geográfiai adottságok mentén szokás kitűzni őket, hegyek, dombok, folyók vonalában, ritkábban erdőségek széleinél, hogy könnyen észlelhetőek és felismerhetőek legyenek térkép nélkül is. Városok, falvak esetében felmerülhet a falak, mint kiépített határjelzés lehetősége. Ezzel az erődítési módszerrel nem minden esetben élnek a nemes földbirtokosok, mert a helyi sajátosságok ismeretében alkalmanként felesleges a megépítésük, ám városok esetében igen bölcs lépés a kivitelezés, mind védelmi, mind közbiztonsági szempontból.

A fent elmondottak igen általánosak, egész Ynev területén mérvadóak, s tán maroknyi kivétel adódhat csupán, az is inkább a speciális helyi adottságok vagy jogviszonyok miatt. Ezekre nem kívánok most kitérni, de aki kíváncsi rá, azt nagy tisztelettel várom az előadás végén egy baráti elbeszélgetésre rezidenciámon.

Tartományi határok: ezek az országok egyes régióit elválasztó, legtöbbször csak térképen létező határok szintén nem tekinthetők komolyan őrzött határoknak, kivéve Gorkik folyamatosan marakodó tartományait és a Dwyll-Unió külső tartományait, de róluk ismét csak majd a birodalmi léptéknél emelek szót. Az őrzésnek sok értelme nincs, elsősorban azért, mert ezek többnyire egy azonos állam belső mezsgyéi, inkább csak politikai, mint hadászati jelentőséggel bírnak. Az esetek többségében erődítmények-várak állnak rajtuk, egy adott terület felügyelete és a biztonság fenntartásának céljából. A várak legénysége inkább amolyan békefenntartó erő szerepet tölt be, háborús felkészültségük többnyire nem elsődleges. Az egyes tartományokat összekötő főbb útvonalakon, ahol látható jele is van a határnak, általában kisebb-nagyobb települések-városok formájában, szintén megtalálhatóak a vámmal terhelt átjárók és kapuk. Ezek lényegesen jobban védettek, mint az uradalmi gócpontokban fellelhetőek, hiszen mégiscsak egy egész tartomány katonai-gazdasági háttere áll mögöttük. Akár század vagy ezred méretű haderő is állomásozhat a kiemelt pontokon álló településeken, ez szinte mindig a tartomány urától és az ő gazdasági lehetőségeitől függ. Mint az előző léptéknél, itt is kijelenthetjük, hogy védelmi szempontból előnyösebb a haderő központi elhelyezése. A tartományok központi területeiről bármely irányba egyenlő erőfeszítéssel lehet csapatokat mozgósítani bármely konfliktussal terhelt szakaszra. Ami a határőrizetet befolyásolja tartományi szinten, az a katonai háttér mérete. Itt már nem egy-egy nemesi család zsoldjában álló kisebb csapatokról kell beszélnünk, hanem grófi, hercegi méltóságok és az ő rendelkezésükre álló anyagi forrásokból építkező seregekről, melyek létszáma ugyan tájegységenként változó, ám mindenképpen számottevő, több ezer fős méretű. Külső tartományok esetén könnyen meglehet, hogy a helyi nemesség saját hadai mellett jelen vannak az adott állam vagy államszövetség közös

haderejének csapatai is, főleg vészterhes időkben. A tartományi léptékű határőrizet magában foglal bizonyos előkészületeket háborús időkre is. Ez olyan szárazföldi és vízi védműveket takar, amelyek megléte vagy előkészítése komolyan hátráltathatja a külső behatolókat. Jellemzően itt inkább a helyi sajátosságok kiaknázásáról van szó, úgy mint a főbb utak eltorlaszolásának lehetősége, hegyvidéki hágók, szorosok járhatatlanná tételének lehetősége, folyók vízszintjének befolyásolása. Ezek a beavatkozások jellemzően ideiglenesek, nem követelik meg a terep végleges átformálását, s a tartomány részére továbbra is felhasználható marad a terület békeidőben.

Birodalmi határok: Az államközösségek és birodalmak határait már megalakulásukkor, alapításukkor különleges figyelemmel jelölték-jelölik ki az alapítók. Figyelembe veszik a szomszédos államokkal ápolt viszonyt, a geográfiai sajátosságokat, az ott élő népcsoportokat, az esetleges veszélyforrásokat. Mivel ezen obszerváció végeredménye országonként különböző, így csaknem minden ország határvédelme másként alakult ki. Azonban számos ponton hasonlóak is, hisz a hadviselés örökös törvényszerűségei nem egy ponton kötik meg a védelmi stratégiák kezét. Következzenek most az általánosabb szabályosságok, amikkel tán a kontinens minden területén találkozhatunk, bármerre is vessen bennünket isteneink akarata.

Elsőképpen is a geográfia. Az istenek nem véletlenül teremtették olyan változatosra világunkat, amilyen. Minden magát valamennyire is hadtudornak állító személy figyelembe kell vegye a domborzat és földek sajátosságait, amennyiben egy ország határát akarja megvédeni. Mint azt az imént a tartományoknál már említettem, a hegyvidékek, dombságok, erdők, mocsarak, lápvidékek, folyamvidékek alkalmazása a határok védelmében elsődleges fontossággal bír. Minden stratégia rémálma olyan szorosokon átkelni, amelyeket megfelelő seregtettek akár évekig védhetnek, vagy megfelelő támogatással, mágikus vagy mundán módon eltorlaszolhatóak. Erre kiváló példa a ghedorini határvidék, ahol Sinaiz Raquo annak idején egy csapat kürtőssel elpusztította a fél aquilonai hadsereget egy határáttörés során, amikor is kürtvívással lavinát idéztek elő, mely rövid úton csúfos véget vetett az elbizakodott

gorviki agresszióknak. Vagy ott van a históriás kötetek lapjain a tizenkettedik zászlóháború Tiadlan által kivitelezett védelmi hadmozdulata, amikor a határon betörő toroni légiót az Ai folyó felduzzasztott vizével verték vissza Terad-halásba. Mindezek tükrében bátran ki merem jelteni, hogy a határok első védvonalát maga a megfelelően kijelölt határterület. A megfelelően módosított – és itt maradandó módosításokról beszélek, olyanokról, amelyek szánt szándékkal áthatolhatatlanná tesznek bizonyos terepsávokat- határvidék felér egy kisebb győzelemmel, még az ellenség áthaladása előtt, mivel annyi erőt köt le, jobb esetben annyi veszteséget okoz, hogy kisebb lendületű támadásokat önmagában is képes meggátolni. A keleti nomádoknak van is erre egy szavuk: gyeprü. Ez gyakorlatilag magába foglalja a korábban elhangzottakat, bizonyos maradandó és strapabíró módosításokat a senki földjén, s egyáltalán a vidék olyan mértékű átalakítását, amely gátolja, megtöri az átkelni kívánó erők lendületét s egyúttal komoly helyzeti fölényhez juttatja a védőket és lehetővé teszi a szervezett katonai erők mozgósítását a helyszínre. Hogy konkrét példákat is említsek: folyók felduzzasztásával komoly méretű lápvidék kialakítása, árokrendszerek és dombok építése, erdők, ősvadonok telepítése, mely akadályozza a seregek egyenes és egybefüggő vonulását, hegyvidéken mesterséges hegyomlások előkészítése és kivitelezése és számtalan egyéb fortély, melyet a védelmi stratégiák elméje meg tud szülni.

A gyeprü használatának kiegészítője, szükséges komponense a folyamatos megfigyelés. Hiába tartja fel napokig az ellenség vonulását a terep, ha közben semmit nem tudunk az érkezésükről. Ezért a határsávok elmaradhatatlan elemei az őrtornyok, föld erődítmények, ahol kis számú, ám könnyű mozgású felderítő és határvadász csapatok állomásoznak. Feladatuk a járőrözés és megfigyelés, vész esetén a riasztás. Erre sebes járatú lovak és legtöbb esetben pszi-használó tisztek vezetése a legcélravezetőbb. A határvadász egységek, amellet, hogy a birodalom kifelé tekintő szemei, egyúttal az első vonal is, mely védelmet nyújt hazájának. Nem lebecsülendő hétköznapi martalócokról van itt szó, hanem harcedzett, a területet gyermekkorától ismerő, igen jól kiképzett és felszerelt gyors csapásmérő egységekről. Bár létszámuk hadviselési viszonylatban igencsak csekély, ám helyismeretük s gyorsaságuk miatt egyrészt kiválóan alkalmasak

arra, hogy már a határterületen utánajárjanak bármilyen mozgásnak, másrészt pedig különleges harcmodoruk révén komoly túske lehetnek minden szervezett sereg oldalában. Gondoljunk csak az előre telepített csapdarendszerek bevetésétől egészen a rajtaütéseken át a mérgezett kutak stratégiáig számtalan dologra.

Ha beljebb haladunk a tényleges határsávtól, a gyeprütől, akkor megérkezünk a ritkán lakott területekre, melyek ugyan az ország mélységében fekszenek, de még mindig a határvidék részei. A történelem számtalanszor bizonyította, hogy nem érdemes kihasználatlanul hagyni e földeket, sőt, egyes népcsoportok kifejezetten kedvelik az ilyen, ritkán lakott területeket. Elég itt a Kráni hegység lábánál elterülő sztyeppék nomádjaira gondolni. Nem véletlenül költöztették oda sötét uralaik őket. A megfelelő létszámú lakosság, amennyiben az érintett birodalom megfelelő mértékben foglalkozik a határai védelmével, igen ütőképes első sorbeli csapatokat kaphat a határvidéki népek formájában. Ennek titka a megfelelő ellátás és képzés, melyet bolond lenne egy uralkodó is sajnálni azoktól, akik első kézből fognak tudni kapcsolatba kerülni az ellenséggel. Nem példa nélkül álló, hogy egyes koronás fők kiváltságokkal, adómentességgel és birtokadományokkal vették meg a határvidéki őslakók vagy telepések hűségét, ha nem épp maguk telepítettek be oda hadra fogható népcsoportokat. Meg kell említenem azt is, hogy ezek a határvidéki emberek egyfajta szűrőként is szerepet játszanak, mert gyakorlatilag minden határok közötti forgalom rajtuk halad keresztül, s a megfelelő gyanúérzékenységgel akár a külvilági ügynökök, beszivárgó haderők is kézre keríthetőek a segedelmükkel.

Amennyiben elhúzódó és komoly határvillongás történik, könnyen eljuthatunk a védvonalak következő szintjéhez, a várakhoz. A Három Pajzs Szövetsége, a Dwoon Naptornyok rendszere, a toroni sasfészekek mind-mind egyazon célt szolgálnak: megvetni a sarkukat és állni a támadást, ameddig el nem fogy az ellenfél vagy már nem éri meg nekik folytatni az ostromot. Igen, ostromot, mivel ezek a várak általában stratégiai fontosságú

tereppontokon lettek kiépítve, hogy nagy területet ellenőrizzenek és óvjanak. Ütőképességük kétségbevonhatatlan, egyszerűen nem lehet figyelmen kívül hagyni őket. Elfoglalásuk létfontosságú a támadó seregek részéről, elsősorban a már korábban említett területmegtartás, másodsorban az utánpótlási útvonalak biztosítása érdekében. A határerődök mindegyike évekre elegendő készlettel rendelkezik, mind élelem, mind fegyverek s egyéb ellátmány formájában, épp azért, mert mint tudjátok, egy ilyen ostrom igen hosszan elhúzódhat. A várak megvívásának művészetéről ma nem beszélnek részletbe menően, azt hagyjuk meg egy másik alkalomra. Visszatérve a védvárak lényegéhez... Méreteik és képességeik jellemzően az állam hatalmát is szimbolizálják, szinte mindig s mindenből a legjobb ellátmánnyal vannak felszerelve e roppant erődítmények, legyen szó mágikus védművekről, vagy éppen ostromfegyverzetéről.

A határvidék nemessége nem feltétlen ezekben az erődökben keresendő, ám nem árt róluk is szót emelni. Az uralkodói házak koronás fői nem vesztegetik nyaklók nélkül a nemesi címeket. Ez kifejezetten igaz a határvidék nemességére. Akik itt kapják meg címüket s földjüket, azokkal szemben alapvető uralkodói elvárás az, hogy tevékenyen részt vegyenek a határ őrzésében. Ők adják a felderítő csapatok nagy részét, feladatuk a rend fenntartása a határvidéken, a gyeptől felügyelete és a nemzetek közötti forgalom ellenőrzése is, már amennyiben beszélhetünk nyílt kereskedelmi útvonalról az adott örgróf vagy egyéb nemes földjén. Kötelességük bármikor bevethető, jelentős létszámú hadsereg felállítására, s ehhez a koronától is megkapják a szükséges segítséget kiképzők, pénz és bizonyos, korábban már tárgyalt előjogok formájában. Azonban azt is érdemes tudni, hogy a határok nagyhatalmú még a szokásosnál is komolyabban szemmel tartva az állam vezetése részéről, mert egyetlen eltévelyedett nemes is okozhatja országa bukását.

Ezzel az általános ismeretek végére is értem. Ejsünk most szót a különleges állású határokról. Kezdjük a tengeri határokkal.

A tengeri határok tán minden határvonal közül a legképlékenyebbek. Mivel jelölésük és őrzésük szinte sehogyan nem kivitelezhető, így ismereteink szerint jelenleg csak egy adott ország flottájának mérete szabja meg azt, hogy meddig terjednek felségvizei. Minél hatalmasabb a flotta, annál nagyobb területet vallhat magának a tengerből vagy óceánból az adott ország. Ennek kiváló példája a démonimádó Toron. Flottájuk világhíresen nagy és ütőképességű, így hiába ölelik körbe államok a Quiron-tengert, azon, míg valami komoly változás be nem áll, mindig is Toron hadihajói fognak dominálni. Az erőd-szigetek kialakítását csak adalékként említeném, hiszen stratégiai szempontból fontos helyeken, szorosoknál, zátonyokkal terhelt vizeken egy jól megépített erőd is sokat tehet a vízi forgalom irányítása, szabályozása érdekében, naftavetőkkel, skorpiókkal, vagy a tengert és időjárást manipulálni képes varázstudókkal egyaránt.

Haladjunk is tovább a vízről a szárazságra. A sivatagos területek, főképpen Ibara. Mivel ezen vidékek nagy része értelmes élet kialakítására jószerével alkalmatlan, itt nem beszélhetünk őrzött határokról. Az egyes oázisok, emírségek általában nem többek, mint egy-egy város, több-kevesebb védművel. Ezek kiépítése is nehéz feladat, mivel csaknem minden szükséges nyersanyagot messze földről kell behozatni, s a fenntartás is költséges. Emberanyagban szintén korlátozottak a lehetőségek, a sivatag nem olyan bőkezű, mint hazánk jól termő földjei, így az emírségek hadereje bizony meg sem közelítheti egy fejlett, bőven termő területen álló ország haderejét. A fentiekből kiindulva nem is kell csodálkozni azon, hogy az elmúlt esztendő eseményei- gondolok itt a Manifesztációs Háborúra és a Hirokin Birodalom megszületésére- szinte rohamléptekben veszejtették el a dzsád települések mindegyikét. Azt megelőzően tán elegendő volt a sivatagi portyázók jelenléte és a karavánutak, vízellőhelyek felügyelete, a többi elvégezte maga a végtelen sivatag. Ám ez édeskevésnek bizonyult a kékszeműek ellenében, akiknek a homoktenger otthona, szövetségese volt, nem ellensége.

Az Északi Szövetség határaitól: ezen államszövetség hosszú történetük legjelentősebb részében hadat viselt Toron és csatlósai ellen. Ha

megfigyeljük a térképet, láthatjuk, hogy milyen sűrűn helyezkednek el a kisebb területű államok Toron egybefüggő területével szemben. Ez a helyzet egy különleges határkiépítést követelt meg az északiak részéről. Mivel minden zászlóháborúban megvolt az esély egyes szövetségi államok bukására, így védelmi rendszereiket közös erővel, egymásra alapozva kellett kialakítaniuk. Ezt tán úgy képzelhetjük el, mint a hagyma héjait. A Dwyll unió és Tiadlan az első héj, mely a legkeményebb s leginkább kiépített, a fent tárgyalt valamennyi rafinériát, vívmányt magukba foglalják. Erőik folyamatos készenlétben állnak az agresszió visszaverésére. Azonban, ha bármelyikük is kudarcot vallana, a mögötte elterülő ország vagy hercegség azonnal átveszi a védelmi feladatokat, mint a hagyma alsó héja, így óvva az államszövetség többi részét. Nem is kell csodálkoznunk azon, hogy annyi erődítmény, lovagvár, védőfal, amennyi az Északi Szövetség területén fellelhető, sehol máshol nincs tán egész Yneven, hazánkat, Pyarront is beleértve.

Ejtsünk most pár szót a mágia használatáról is a határok megvédésének nemes céljában. Valamirevaló hadsereg nem nélkülözheti az istenek és mágusok segítségét, ahogy a mondás is tartja. Nincs ez másképpen a határvédelemben sem. A fenti léptékek során nem említettem ugyan, de a védművek kialakításának igen nagy része hárul a varázstudókra. Ők azok, akik rövid idő alatt komoly változásokat képesek eszközölni akár a gyepűn, akár a természet sajátosságain. Az elemi mágia nagyjai, akárcsak a csatamágusok szűk köre főleg a várvédelmi feladatokban szolgáltathatnak hatalmas segítséget, csakúgy, mint a térmágusok és a rúnamágia mágiszterei. Egyetlen vár sem állhat meg az ellenség előtt, ha rúnatermei nem megfelelő kialakításúak, s nem nyújtanak védelmet a várnépnek a térmágia, a rontások s az elemek mágiaja ellen. Ugye mindannyian emlékeztek még Enysmon elestére a Dúlás során? A védművek elvesztésével a város is elbukott. Tengeri területeken Antoh szigonyos papjai vagy – és ezt kénytelen vagyok erősségüként elismerni – Toron és Gorvik boszorkánymesterei azok, akik szerény létszámuk ellenére is képesek döntően befolyásolni egy támadást vagy egy védelmi manővert. Fontos, ám

nem feltétlen a határokkal kapcsolatos a megfelelő létszámú gyógyító pap jelenléte is, de ez inkább a várvédelemben jelent hasznót, semmint a határvédelem többi aspektusában.

Több állam is kifejlesztette saját mágikus érzékelő rendszereit a határok védelmére. Toron pszi-mesterei Ynevszerte ismertek, mint egy tudati védőháló, melyen igencsak nehéz, ha nem egyenesen lehetetlen átosonni észrevétlenül. A Dúlás után a Fehér Páholy is tett lépéseket egy határvidéki mentális és asztrális védőháló kiépítésére, ám ennek hatásfoka-tán szerencsére, mások szerint pedig sajnos- még nem ismert. Shadon szakrális hatalmak segedelmével vizsgálja határain az átlépőket, s ki tudja, a Fekete Határ mentén miféle istentelen szörnyűségek mágiaja örködhét a Kosfejes birodalom felett. Soha de soha nem szabad alábecsülni sem az istenek hatalmát, sem a varázstudókat ha hadászatról van szó! Ezt jól jegyezzétek meg, gyermekeim.

Ezzel a tanulással mai mondandóm végére értem. Holnap folytatjuk értekezésünket, s mélyebbre merülünk a védelmi harcmodor rejtelseibe! Addig is menjetek, gyermekeim, Krad áldásával. Ha kérdések van, jegyezzétek fel, hogy később megvitassuk, vagy ha nem birtok tudásra szomjas elmétek háborgásával, keressetek meg a rezidenciámon, ahogy korábban is mondtam volt. Krad legyen veletek!

2018.09.06.

Szerző: MesterV (Pál Csaba)

Forrás: Kalandozok.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely